మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి
– మ్యూజికాలజిస్ట్ రాజా

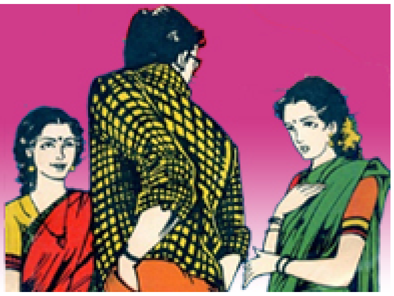

మితిమీరిన ఆరాధనా భావం

Infatution (ఒక విధమయిన మితిమీరిన ఆరాధనా భావం) ఎక్కువయినా అభిమానుల వ ఇబ్బంది పడ్డ వాళ్ళలో నేనూ ఒకణ్ణి టెక్నీషియన్‌గా నాకే యిబ్బంది అయితే మరి స్టార్స్ సంగతి చెప్పక్కర్లేదు. 'గుడ్డి' సినిమాలో యీ టాపిక్ అద్భుతంగ డీల్ చేయబడింది. రాజా – సినిమా వాళ్ళను వదిలిపెట్టి ఒక ప్రఖ్యాత రచయితను ఎన్నుకోవడంలోనే ఆయన ఇంటిలిజన్స్ తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే ఏ సినిమా స్టార్‌ను ఎన్నుకున్నా మిగతా స్టార్స్ అభిమానుల వల్ల చాలా ఇబ్బందులున్నాయ్. రాజా సంగీత పిచ్చి, స్నేహిత పైత్యం కాస్త మోతాదుకు మించి ఉన్న సాహిత్యపు ఎఫెక్ట్ – కానీ, నవలలో ముఖ్యమయిన శిల్పాన్ని ఉత్కంఠత పెంపిందించే టెక్నిక్‌ను ఎప్పుడు నేర్చాడో నాకైతే తెలీదు. దాని కారణం కూడా అతని ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్ కావచ్చు. బాగా గమనిస్తే ఒకచోట యండమూరి, కొండొకచోట మల్లాది మరొక చోట జంధ్యాల కనిపించకపోరు.

A Novel Which Is Well Begun Is Half Very Well Finished.

రాజా – మాళవిక, మల్లాదులను ఎక్కడికి తీసుకెళ్తాడో? ఏం చేస్తాడోనని ఉత్కంఠతతో ఎదురుచూస్తున్నాను.

ఎస్.పి.బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

❀❀❀

వందనాలు.. వందనాలు... తలపుల హరిచందనాలు

ఈ కథలో సహజత్వం ఎందరో ప్రముఖ వ్యక్తుల్ని పాత్రలుగా మలుచుకోవడం జరిగింది. చెప్పి కొందర్ని చెప్పకుండా మరికొందర్నీ వాడుకున్నా అందరూ సహృదయంతో నన్ను మన్నించి, ఆశీర్వదించి, అభినందించారు. వారందరికీ ఈ కథను సీరియలైజ్ చేసిన 'పల్లకి' కందనాతి చెన్నారెడ్డిగారికి, సి.శివప్రసాద్ గారికి లిఖితపూర్వకంగా, మౌఖింగా ఆశీస్సులనందించిన ప్రతి ఒక్కరికీ ముఖ్యంగా తన పేరుని, తనకు సంబంధించిన ఇన్‌ఫర్మేషన్‌ని వాడుకోడానికి అనుమతిచ్చి, నేను రాసిన ఏ ఒక్క పదాన్నీ మార్చకుండా నైతికంగా ఎంతో ప్రోత్సాహాన్నిచ్చిన నవలా రచయిత.. శ్రీ మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారికి నా కృతజ్ఞతలు

రాజా.

(రచనాకాలం: 1987)

(గత సంచిక తరువాయి)

"నేను పెద్దగా విసుక్కోలేదులే – ఈలోగా బయల్దేరుతుంటే మీ డాడీ ఫోన్. ఆఫ్ కోర్స్. ఫోన్‌లో కూడా అదే అబద్ధం మెయిన్‌టెయిన్ చేశాన్లే. ప్రస్తుతానికి ప్రోబ్లెమ్ లేనట్లే."

వింటున్న మౌళవిక సీటుకి చేరబడి నీరసంగా కళ్ళుమూసుకుంది.

ఇంకా ఏదో చెప్పాలనుకున్న జయశ్రీ ఊరుకుంది ఆమె పరిస్థితి చూసి.

ఫిల్మ్ సెంటర్ రికార్డింగ్ స్టూడియోలోకి ప్రవేశం సులువుగానే దొరికింది ఇద్దరికీ. కారణం ఇద్దరూ ఆడపిల్లలు కావటం, జంధ్యాల, ఆర్డీ బర్మన్, నటరత్న, జంధ్యాల అసిస్టెంట్ శాస్త్రి పేర్లు సమయానికి వీళ్ళు చెప్పగలగటం.

''ఇధర్ జంధ్యాల కా అసిస్టెంట్ శాస్త్రి కహాఁమిలేగా'' అని జయశ్రీ అడిగింది బాణంలా దూసుకుపోతున్న ఓ సన్నటి కళ్ళజోడు కుర్రాణ్ణి.

''నేనే శాస్త్రిని చెప్పండి'' అన్నాడతను.

ఆశ్చర్యంగా ఇద్దరూ ముఖాలు చూసుకున్నారు. వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగిలినందుకు. హిందీలో అడిగితే అతడు తెలుగులో సమాధానం చెప్పినందుకు.

''మీ డిక్షన్ ఈ హైదరాబాద్ శ్లాంగ్ మన చెవికి కొట్టిందిలెండి రండి'' అంటూ అతడే సందేహ నివృత్తి చేసి ముందుకు తీసుకు వెళ్ళాడు.

''ఆయనే జంధ్యాలగారు'' అంటూ చూపించాడు. వరండాలో త్రిబుల్ ఫైవ్ సిగరెట్ కాల్చుకుంటున్న ఒకాయన్ని చూపించి.

''నమస్కారం సార్'' అన్నారిద్దరూ.

''సార్ హైదరాబాద్‌నుంచి.''

''ఆదరాబాదరాగా వచ్చారా'' అన్నాడు జంధ్యాల సరదాగా సన్నటి చిరునవ్వుతో.

''అవునండీ. మీరు ఫ్రీగా ఉంటే ఒక్క అయిదు నిమిషాలు మీతో మాట్లాడాలి.''

''శాస్త్రి! లోపల పాట రిహార్సల్ ఎంతవరకూ వచ్చాయో కనుక్కో'' అని అతడికి చెప్పి 'రండి ఆ లాన్‌లో కూచుందాం' అన్నారాయన.

''మీ సినిమాలు అవీ చూస్తుంటాం. శ్రీవారికి ప్రేమలేఖలో 'నిన్ననే వచ్చి మెట్లకింద దాక్కున్నాను' అనే వీరభద్రరావు డైలాగు మా నాన్నగారు ఎప్పుడూ తల్చుకుంటూ ఉంటారు. అలాగే 'రెండురెళ్ళు ఆరు'లో చొక్కాలు చింపుకోవటంకూడా'' అని ప్రారంభించింది మౌళవిక.

''మీ ఫాదర్ ఏం చేస్తుంటారు?''

''బిజినెస్ బాలానగర్‌లో పార్థసారథి గ్రూప్ ఆఫ్ ఇండస్ట్రీస్ మాదే''

''యస్.. నేనూ విన్నానా పేరు. బాంబే ఏదయినా పని మీదొచ్చారా?'' అన్నారు జంధ్యాల సిగరెట్ పారేస్తూ.

''ఓ ఫ్రెండ్ మ్యారేజ్ ఉంటేను ఇలా వచ్చి మీరు ఇక్కడున్నారని తెలిసి మిమ్మల్ని చూద్దామని'' అంది జయశ్రీ

''మల్లాదిగారు మాకు బాగా తెలుసండి. మీ గురించి చెపుతుంటారు అప్పుడప్పుడు'' అంది మౌళవిక.

''అలాగా!''

''ఓసారి మేం పిక్నిక్ వెళ్ళినప్పుడు మీరు అశోకా హోటల్లో ఆదివిష్ణుగార్ని 'ఒకటి రెండు మూడు' అనడం ఇన్సిడెంట్ చెప్పారు. మాకెందుకో బాగా హత్తుకుపోయింది ఆ రోజు మీరు చేసిన ఆ మేజిక్.''

''అదా.. ఏదో ఫ్రెండ్స్ మధ్య సరదాగా కాలక్షేపం అన్నారు జంధ్యాల ఇంకో సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.''

''మల్లాదిగారు మీకు బాగా ఫ్రెండా అండీ?''

''విజయవాడలో మేం చదివింది ఒకే కాలేజీలోనండీ?''

మౌళవిక సంతోషానికి అవధులు లేవు. ఆమె మనసులో మల్లాది రూపం నిముషానికి కోటిసార్లు ప్రింట్ అవుతోంది.

"సార్ టేక్ తీస్తారట" అంటూ వచ్చి చెప్పాడు శాస్త్రి.

"లోపల జానకిగారి పాట వుంది. వస్తారా?" అని అడిగారు జంధ్యాల.

"రావాలనే ఉందిగాని నెక్స్ ఫ్లయిట్‌కి టైమ్ అయిపోతోందండీ" అంది జయశ్రీ

"ఓ...కే ఉంటానండి. శాస్త్రీ వీళ్ళని డ్రాప్ చేసే కార్యక్రమాన్ని చూడు."

"అదేనండి ప్రొడ్యూసర్ గారు మనకి ఉంచిన కారు కనిపించడంలేదు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అది కాకపోతే ఇంకోటి."

"అక్కడో కారు ఇందాకటి నుంచీ ఖాళీగా ఉందండి అది ప్రొడ్యూసర్‌గారిదే అనుకుంటా."

"ఓ పని చెయ్యి. ఆ కారు నెంబర్ ఆర్.టి.ఓ ఆఫీసుకు తీసుకెళ్ళి ఇది ఆయన పేరు మీద ఉందోలేదో కనుక్కో. ఇటీజ్ వెరీ సింపుల్" అని నవ్వుతూ చేతిలోని సిగరెట్ పారేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు జంధ్యాల.

శాస్త్రికి జంధ్యాల టైపు జోకులు అలవాటే కనుక వెంటనే నవ్వేశాడు. అది జోక్ అని అర్థం చేసుకోవడానికి ఓ రెండు క్షణాలు పట్టింది మౌళవికకి, జయశ్రీకి.

"మీ డైరెక్టర్‌గారు భలేగా జోక్ చేస్తారే?" అంది ఆమె క్షణం తర్వాత.

"మేము ఇల్లూ వాకిలి కూడా మర్చిపోయి నెలల తరబడి ఎలా బయట ఉండగలం అనుకుంటున్నారు? ఈయనతో వర్క్ అంటే మాకు అందుకే ఎంతో సర్దాగా వుంటుంది" అన్నాడు శాస్త్రి కారెక్కేస్తూ.

అనుకున్న పని ముందే అయిపోవడం వలన కన్ఫర్మ్‌డ్ టిక్కెట్లు ఉండటం వల్ల తిరుగు ప్రయాణం కూడా సునాయసంగా గడిచింది ఇద్దరికీ. "చాలా చిత్రంగా వుంది కదూ. ఉదయం మద్రాస్ నుంచి వచ్చిన బాలుగార్ని కలుసుకుని మధ్యాహ్నం బాంబేకి వెళ్ళి జంధ్యాల గారిని కలుసుకుని రాత్రికల్లా హైదరాబాద్ వచ్చెయ్యటం" అంది జయశ్రీ బేగం పేట ఎయిర్ పోర్టులో దిగాక.

"జానకిగారి పాటకూడా చూడాల్సింది."

"రిటర్న్ ఫ్లయిట్‌కి మనకి ఎంత టైముందని ఏదో మల్లాదిగారు తెలుసనేసరికి కారిచ్చారు కాబట్టి సరిపోయిందిగాని లేకపోతే జంధ్యాలగారన్నట్టు ఆదరాబాదరా అని తెగ చచ్చేవాళ్ళంకదూ? పైగా విజయవాడ కూడా వెళ్ళి తీరాలంటివే నువ్వు?"

"అవును, డెఫినెట్‌గా వెళ్ళితీరాలి. ఆ టేప్‌లో మల్లాదిగారి గొంతు విని తీరాలి."

"అక్కడితో నీకు మైండ్ క్లియర్ అయిపోయినట్టేనా?"

"ఇంకొక్కటుంది. ఇందాక జంధ్యాలగారు అంటుంటే తట్టింది. విజయవాడనుంచి వచ్చాక ఆర్.టి.ఓ ఆఫీసుకి వెళ్ళి మన మల్లాదిగారు వాడే రాజ్‌దూత్ ఎ.బి.యక్స్ 9570 ఆయన పేరు మీద రిజిష్టర్ అయిందో లేదో కొంత క్లూ దొరుకుతుందేమో" అంది మౌళవిక.

"ఎక్కడెక్కడికి ముడిపెట్టి ఆలోచిస్తోంది" అని అనుకుంది జయశ్రీ సంభ్రామాశ్చర్యంతో.

"నా ఊహలకి మించి ఎగిరిపోతున్నావు విక్కీ! నీకు డెఫినెట్‌గా మంచే జరుగుతుంది. అభీ చలో విజయవాడ" అందామె హుషారుగా.

మరో అరగంటలో వారెక్కిన ప్రయివేట్ బస్సు విజయవాడకి పయనిస్తోంది.

13

మలక్ పేట రోడ్ దాటగానే "ఠప్"మని లైట్లు ఆర్పేశాడు కండక్టర్.

"ఛస్.. అంటూ చేతిలోని పుస్తకంతో గట్టిగా కొట్టుకున్నాడు ఓ కుర్రాడు.

మౌళవిక, జయశ్రీ ఇద్దరూ అతడివైపు తిరిగారు ఒకేసారి "ఏమిటి బాబూ" అంటూ.

"కనీసం హయత్ నగర్ వెళ్ళేవరకూ లైట్లు ఉంచొచ్చు కదా. కథ మంచి సస్పెన్స్‌లో ఉండగా ఆగిపోయింది" అని విసుకున్నాడతను.

సుమారు పదేళ్ళుంటాయతనికి. బస్సు బయల్దేరుతుండగా ఆకరి నిమిషంలో వచ్చి ఎక్కాడు. అదే సమయంలో బస్సు మలుపు తిరుగుతుండటం వల్ల తూలిపడబోతుంటే మౌళవిక అతడిని పట్టుకుని ఆపింది. 'థాంక్స్' చెప్పి సీట్లో కూచుని సెటిల్ అయి చందమామ చదువుతుండగా లైటు ఆర్పేశాడు కండక్టర్.

"ఇంతలేవు. నీకు సస్పెన్స్, థ్రిల్లునా?" అంది మౌళవిక సరదాగా.

బస్సులో లైటు డిమ్‌గా వెలుగుతోంది. కిటికీలోంచి చల్లటిగాలి హాయిగా తగుల్తోంది. స్పీకర్స్‌లోంచి పాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆ పాటలకు ఎలాగూ నిద్రపట్టేట్టు లేదు. కనీసం కాలక్షేపం అయినా అవుతుందని పలకరించిందామె సరదాగా.

"ఏం ఉండకూడదా?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడాకుర్రాడు.

"అహ. కాదు గాని ఏం కథ అని?"

"బేతాళ కథ."

"అబ్బో.. బేతాళ కథే నీకు అర్థం అవుతుందా?" అడిగింది జయశ్రీ

"ఎందుక్కాదు? అయినా ప్రతి ఆదివారం టీవీలో విక్రమ్ ఔర్ బేతాళ్ చూట్టంలేదూ? అలాగే ఇదీను."

"అది చూస్తున్నావుగా, మళ్ళీ ఇదెందుకు?"

"ఇది చాలా పాత చందమామ. ఈ బేతాళ కథలకోసం అబిడ్స్‌లో ఫుట్‌పాత్ మీద మొన్ననే ఓ పది కొన్నా" అన్నాడు కుర్రాడు.

"నీకు పుస్తకాలు చదవడం అంటే బాగా యిష్టంగా ఉందే?" అంది మౌళవిక.

"కాదు సినిమాలు చూడ్డం అంటే కూడా."

"వెరీగుడ్ అయితే మనిద్దరం ఫ్రెండ్స్ అన్నమాట" అందామె హుషారుగా.

"ఇప్పుడా! మనిద్దరం ఎప్పట్నించో ఫ్రెండ్స్ కదా?"

"ఎప్పట్నించోనా? అంటే?"

"అంటే నేను పడిపోకుండా మీరు పట్టుకున్నప్పట్నించి" అంటూ గలగలా నవ్వేశాడు కుర్రాడు.

మౌళవిక నవ్వు ఆపుకోలేకపోయింది. 'భలే సరదాగా మాట్లాడుతున్నాడు కదే?" అంది జయశ్రీ వైపు తిరిగి.

"మల్లాదిలాగా అని అనమంటావా?" అందామె మౌళవిక చెవిలో రహస్యంగా.

వెంటనే ఆమె కళ్ళలో అతని రూపం ప్రత్యక్షం అయింది. "మన పెళ్ళయ్యాక ఇలాగే రాత్రిపూట బస్సులో కూచుని ఈ డిమ్ లైట్ల మధ్య కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఎక్కడికైనా వెళ్దామా?" అంటూ అతడు అడిగినట్లు అనిపించింది. అంత మసక వెలుతురులోనూ మౌళవిక నవ్వటం, ఆమె దొంతి పన్ను మెరియటం జయశ్రీకి స్పష్టంగా కనిపించింది.

"ఏవండోయ్ చెప్పండీ మనం ఫ్రెండ్స్‌కదా" అని అడిగాడా కుర్రాడు గట్టిగా.

దెబ్బతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి పడిందామె. బస్సులో ఇద్దరు ముగ్గురు ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి చూసినా 'పోనీలే కుర్రాడు' అని సర్దుకుని తిరిగి నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

"ఎందుక్కాదు? నా పేరు మౌళవిక, ఈవిడ పేరు జయశ్రీ మరి నీ పేరు?"

"నా పేరు ప్రశాంత్"

"చాలా బావుంది నీ పేరు" మది మౌలవిక.

"థాంక్యూ .. షేమ్ టు యూ.. షేమ్ టు యూ."

కళ్ళు చిన్నవి చేసి అతడివైపు చూసిందామె. ఏమిటిలా అంటున్నాడు అన్నట్లు.

"సేమ్ టు యూ అని అనాలి" అని దిద్దింది తర్వాత.

"అది నాకూ తెలుసు. మీరింత మంచి పేరు పెట్టుకుని నా పేరు బావుందంటారే. అందుకే షేమ్ టు యూ అని కావాలాని అన్నా" అని అన్నాడు ప్రశాంత్.

"కుర్రాడు కత్తిలా ఉన్నాడు" అంది జయశ్రీ

"టైమ్‌కి కంట్రోల్ చెయ్యకపోతే సుత్తిలా కూడా అయిపోతా చూస్కోండి మరి."

ఆ... అంత మొనగాడివా. ఏది నేనో వాక్యం తప్పుగా చెప్తాను దాన్ని కరెక్టు చేయగలవా. దాన్ని నువ్వు మళ్ళీ తప్పు మీనింగ్ వచ్చేట్టు అరేంజ్ చెయ్యకూడదు మరి. ఓ..కే?" అంది మౌళవిక.

"ఓ...కే"

"బర్న్ వుడ్ కాంట్ డ్రై. చెప్పు చూద్దాం."

"ఆంటీ దీన్ని అరేంజ్ చేస్తే డ్రై వుడ్ కాంట్ బర్న్ అని వస్తుంది. దాని మీనింగ్ తప్పు ఇలాంటివి టెస్టు యువర్ సెల్ఫ్ అనే పుస్తకంలో జనరల్ ఇంటలిజెన్స్ చాప్టర్‌లో ఉన్నాయి. ఆ పుస్తకం అబిడ్స్‌లో రోడ్డుమీద దొరుకుతుంది. కరెక్టేనా?" అన్నాడు ప్రశాంత్.

మౌళవిక, జయశ్రీ ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు "గట్టిపిండమే" అన్నట్లు చూసుకున్నారు.

"మనకెందుకు ఆంటీ ఆ ఫారిన్ ఫజిల్స్. బుర్రలో సరుకుండాలేగానీ ఇండియన్ ఫజిల్స్‌లోనే అదరగొట్టచ్చు తెలుసా?

"ఏదీ ఒకటి చెప్పు చూద్దాం" అందామె.

"మీరు షోలే సినిమా చూశారా?"

"ఆహా"

"ఎన్నిసార్లు? "

"ఓ నాలుగయిదు సార్లు" అంది మౌళవిక.

"అయితే మొత్తం సినిమా బాగా గుర్తుండి ఉండాలే"

"బ్రహ్మాండంగా గుర్తుంది"

"అసలు విషయం చెప్పు మరి."

"జాగ్రత్తగా వినండి చెప్తాను. ఎన్.టి.ఆర్‌లా మాట్లాడాను కదూ దీన్నే 'తెలుగు తెలుగు' అంటారుట. షోలే చివరి సీను గుర్తుందా?" అని అడిగాడూ ప్రశాంత్.

"ఊ.. అమ్‌జాద్ ఖాన్, ధర్మేంద్ర కొట్టుకుంటారు."

"అంతకుముందు?"

"అమితాబ్ చచ్చిపోతాడు."

"అప్పుడు జయబాధురి ఏడుస్తూంటే సంజీవ్ కుమార్ ఏడుస్తాడు గుర్తుందా?"

"యస్... అయితే ఏవిటట?"

"ఏం లేదూ అప్పుడు జయబాధురిని సంజీవ్ కుమార్ ఉత్తర భారతదేశపు పద్ధతిలో ఓదారుస్తాడా, దక్షిణ భారతదేశపు పద్ధతిలో ఓదారుస్తాడా?"

"అంటే నాకర్థంకాలేదు" అంది మౌళవిక.

"ఉత్తర భారదేశ పద్ధతి అంటే తలమీద చెయ్యివేసి నిమిరి ఓదార్చడం, దక్షిణ భారతదేశ పద్ధతి అంటే మన సినిమాలో చూస్తున్నాంగా అన్నయినా, చెల్లయినా ఎవరికి ఎవరయినా మగాడి గుండెలమీద ఆడది పడిపోయి ఏడవాల్సిందే ఆమెని గట్టిగా పట్టుకోవాల్సిందే"

మౌళవిక, జయశ్రీ ఇద్దరూ ఒకేసారి సిగ్గుపడిపోయారు ఆకుర్రాడి లాంగ్వేజికి.

"వేళెడు లేవు. ఇలాంటి మాటలు మాట్లాడొచ్చా?" అంది జయశ్రీ

"నాలాంటి కుర్రాళ్ళతో ఏ సర్టిఫికెట్ సినిమాలు తియ్యగాలేంది నేను మాట్లాడితే తప్పా? సరిసరి తప్పుకోడానికి ఎత్తులు వేయకండి. టాపిక్ మార్చకుండా ఆన్సర్ చెప్పండి" అన్నాడు ప్రశాంత్ స్టయిల్‌గా.

"ఇంతకీ ఉత్తర భారతదేశం, దక్షిణ భారతదేశం ఎందుకొచ్చింది?"

"ఎందుకా యాక్టు చేసింది బాంబేవాళ్ళు కనుక ఉత్తర భారతదేశం. ఆ సీను తీసింది బెంగుళూరులో కనుక దక్షిణ భారతదేశం."

మౌళవిక, జయశ్రీ ఈ అయిదు నిమిషాలపాటు తర్జన భర్జన పడ్డారు.

"ఎంత బెంగుళూరులో తీసినా జయబాధురి అలాంటి ఓవరాక్షన్‌కి ఒప్పుకోదు కనుక ఉత్తర భారతదేశ పద్ధతి ప్రకారమే ఓదార్చాడు" అని అన్నారు.

"అయితే తలమీద చెయ్యివేసి నిమిరే ఓదార్చాడంటారు"

"అవును" అన్నారిద్దరూ దృఢంగా.

"అయితే పప్పులో కాలేశారు. ఆ సీన్‌లో సంజీవ్ కుమార్‌కి అసలు చేతులే వుండవుగా" అన్నాడు ప్రశాంత్ కాలర్ ఎగరేసి.

"సినిమా విషయంలో నిన్ను మట్టి కరిపించాడంటే వీడెవడో అసాధ్యుడేనేవ్"

"అవునండీ నేను పాపం అసాధ్యుణ్ణేనట"

మౌళవిక మళ్ళీ నవ్వింది ఆ కుర్రాడి మాటలకి, "ఓ...కే ఇప్పుడు నేనో ప్రశ్న వేస్తాను చెప్పు. విజయనిర్మలా" అని అంటుండగానే అందుకున్నాడు ప్రశాంత్.

"కృష్ణకూతురిగా నటించిన చిత్రం 'పాపకోసం' అండి.

సంభ్రమం, ఆశ్చర్యం, దిగ్భ్రమలాంటి పదాలకన్నా గొప్పదయిన పదం ఏదైనా ఉంటే దాన్ని ఉపయోగించవచ్చు ఆ క్షణంలో మౌళవిక, జయశ్రీల ముఖంలో కనబడిన భావానికి.

"నేను అడుగుదామనుకుంటున్న ప్రశ్నకూడా ఎలా తెలిసింది నీకు?"

"ఎలాగేమీటి? విజయనిర్మల, కృష్ణమీద కలిసి కంబైన్డ్‌గా ఉన్న క్విజ్ అదొక్కటే కనుక."

"నీతో లాభంలేదుగాని నువ్వే ఇంకోటేదయినా చెప్పు" అన్నారిద్దరూ ఓటమిని ఒప్పుకుంటూ.

"తెల్లగా వున్న ఓ భారతదేశపు అమ్మాయిని ఇంకా తెల్లగా వున్న ఓ అమెరికన్ పెళ్ళి చేసుకున్నాడట. వారికో కొడుకు పుట్టాడు. అప్పుడే పుట్టిన ఆ కుర్రాడికి జుట్టు బ్రౌన్ కలర్‌లో వుందట. మరి బుగ్గలు ఏ కలర్‌లో ఉంటాయి?"

"తెల్లతెల్లగా కొద్దిగా ఎర్రగా."

"కళ్ళు?"

"బ్రౌన్ కలర్‌లో"

"చేతులు?"

"తెల్లగా?"

"కాళ్ళు?"

"తెల్లగా."

"గోళ్ళు?"

"తెల్లగా."

"పళ్ళు?"

"పళ్ళు ఇంకో కలర్‌లో ఉంటాయేమిటి తెల్లగానే ఉంటాయి"

"అక్కడే దెబ్బతిన్నారు. గారపట్టి నల్లగా ఉండకూడదా?" అన్నాడు ప్రశాంత్.

"అప్పుడే పుట్టిన పిల్లాడికి పళ్ళు ఎలా గారపడతాయి? ఇంపాసిబుల్" అంది మౌళవిక.

"అప్పుడే పుట్టిన పిల్లాడికి పళ్ళు ఉండగాలేనిది గారపడితే తప్పేముంది ఆంటీ?"

ఈసారి ఇద్దరూ చాలా గట్టిగానే నాలిక కొరుక్కున్నారు.

"కొన్నాళ్ళు వీడి శిష్యరికం చేయక తప్పదే మనకి" అంటూ 'మరోటి చెప్పండి గురూజీ' అని మళ్ళీ రిక్వెస్టు చేశారు.

"ఓ ధనవంతుడికి ముగ్గురు కొడుకులున్నారు. మొదటివాడికి పదాహారేళ్ళు, రెండోవాడికి తొమ్మిదేళ్ళు, మూడోవాడికి రెండేళ్ళు ఓసారి మొదటివాడు భాగాలు వేశాడు. రెండోవాడు పంచాడు. మూడోవాడు తీసుకుంటూ 'నాకు ఆరు వచ్చాయి' అన్నాడు ఇప్పుడు చెప్పండి ఎవరెవరికి ఎన్నెన్ని వచ్చాయో?"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments